

Я — квітка осіння... Дощі мене мочать,

рве вітер мої пелюстки...

І сонце на мене світити не хоче,
тумани пливуть од ріки.

Була я колись і пахуча, й хороша...

Та все це як сік у маю.

І ранками сипле холодна пороша
на бідну голівку мою.

Пороша розтане, як сонце прогляне

із хмар, як надія, на мить

і зникне... І знов напливають тумани,
і знову дощить і дощить...

Без тебе я в'яну, згубив я свій спокій,

але все надіюсь і жду,

мов квітка осіння по бурі жорстокій
в потоптаннім щастя саду.